

Innvendingene er av to typer. Det er for det første *epistemiske* innvendinger som sår tvil om antakelsen om at det å involvere eller delegere til eksperter gir bedre politikk. Én slik innvending er at vi som ikke-eksperter kan ha vanskelig for å skille mellom gode og dårlige eksperter. Det kan være vrient å skille en fremragende fra en ikke fullt så fremragende hjerneforsker, hvis en ikke er hjerneforsker selv. Og selv om vi greier å identifisere de beste tekniske ekspertene på noe, gjenstår spørsmålet om eksperter har noen særlig kompetanse i å avveie mål, og hvis det kan finnes moralske eksperter, hvordan vi kan vite hvem de er.

I tillegg kan selv den mest fremragende ekspert prestere dårlig. Eksperter gjør overraskende ofte elementære logiske slutningsfeil (Kahneman, 2011). De er ofte heller ikke så dyktige til å forutsi utviklingstrekk og fremtidige utfall, blant annet fordi de har overdreven selvtillit og er for skråsikre (Tetlock, 2005). I tillegg til ekspertfeil kommer ulike skjevheter som kan prege ekspertenes analyser og vurderinger. Eksperters perspektiver vil for eksempel begrenses av hvilken disiplin eller profesjon de tilhører (Lamont, 2009). I en utredning om miljøpolitikk vil jurister, økonomer og ingeniører gjerne levere ulike analyser og vurderinger, og hvis bare en av faggruppene er til stede eller får dominere, vil det forme og gjerne forringe resultatet. Ekspertråd kan være preget av ekspertenes sosiale og kulturelle tilhørighet, eller av bestemte ideologiske perspektiver eller politiske preferanser. Økonomene blir for eksempel ofte beskyldt for å bidra til høyredreining, mens sosiologer beskyldes for å ha slagside mot venstre. Som alle andre har eksperter også interesser. Det kan være økonomiske interesser, som når en medisinsk forsker jobber for et legemiddelfirma og får penger for å anbefale firmaets produkter.

Men det kan også være snakk om mer subtile interesser, for eksempel har det hendt at forskere har valgt å se bort fra funn som går imot egne teorier og antakelser hvis det tjener karrieren og ens profesjonelle anseelse.

Den andre typen av innvendinger mot ekspertstyre er de *demokratiske*. Slike innvendinger anfører at for mye politisk makt til ekspertene på ulike måter utfordrer ideer om politisk likhet og selvbestemmelse. Dette dreier seg for eksempel om hvordan utstrakt og tiltakende grad av *delegering* av beslutninger til fagorganer og domstoler innebærer overføring av politisk makt fra valgte politikere til ikke-valgte eksperter (Vibert, 2007). Det dreier seg også om at mange borgere opplever politisk *fremmedgjøring* hvis ekspertene får styre for mye: De føler seg ikke lenger hjemme i verden de lever i, men som fremmede, og ser seg ikke som forfattere av lovene de må adlyde, og dermed heller ikke som ansvarlige for dem (Christiano, 2008, s. 62). En del eksperter viser *manglende respekt* for vanlige borgere, for eksempel gjennom å undervurdere deres kognitive evner og å se ned på folkelige uttrykk for politisk engasjement. I tillegg kan ekspertifisering bidra til *avpolitisering* når genuin politisk meningsbrytning avfødt av ulike interesser, verdier og mål blant borgerne (Arendt, 1968) reduseres til rent tekniske spørsmål som kan settes ut til ekspertisen.

Bedre eksperter og demokratisk ansvar

Hvor tungt de ulike innvendingene veier, kan diskuteres. Noen mener på basis av dem at ekspertmakten i dagens demokratier er blitt for utartet, og utgjør et problem både for politisk likhet og